

EL MÓN DESPRÉS DE LA MORT

La història que us vull explicar va començar fa uns quants mesos. Uns mesos, difícils i molt durs per mi. Resulta que va passar una cosa terrible, que encara ara em costa expressar, el meu avi es va morir per culpa de la malaltia del càncer. Jo no m'ho esperava i em vaig posar molt i molt trista. Setia una gran pena que m'oprimia el cor i cada nit quan posava el cap el coixí, somiava amb ell i amb aquell món desconegut per mi, on crec que ha anat a parar el meu avi, era el món de després de la mort.

Jo no m'ho imaginava i vaig flipar amb tot el què vaig veure en aquell món. Hi vaig trobar tantes coses, tranquil·litat absoluta, molta pau i tot l'amor del món ...I a més a més també vaig descobrir que allà em podia retrobar amb altres persones de la meva família que ja no hi eren. Era un món molt i molt diferent, hi havia de tot, fins hi tot hi vaig veure el que jo pensava que eren monstres, però no eren com aquells monstres dolents que surten a les històries de por, si no que eren bons. Així que vaig decidir endinsar-me en aquell món estrany i desconegut. Vaig voler anar a visitar tots els racons d'aquell món. Però com que no sabia on anava, de sobte em vaig veure perduda, vaig anar donant voltes de dreta a esquerra però no sabia on estava i en un moment de nerviosisme, vaig veure un senyor que passejava per allà, no li podia veure la cara però tot hi això li vaig dir: Hola m'he perdut, sabries dir-me on he d'anar per seguir descobrint aquest món.

Ell em va respondre: Segueix el riu i quan vegis el segon pont gira i allà sabràs on has d'anar. Vaig caminar i caminar però no vaig veure cap pont, vaig travessar el riu que estava ple d'unes pedretes petites brillants com l'argent, jo estava al·lucjada, de cop algunes d'aquestes pedretes on jo hi tenia els peus, es van moure i vaig caure al riu. Em vaig remullar de valent, vaig quedar tota xopa, quan vaig notar una cosa que em mossegava resulta que era un ésser estrany totalment desconegut per mi, que ara m'és impossible explicar, que es movia amb el corrent de l'aigua del riu i al moure'm a l'aigua en van venir més i més.

Jo vaig començar a nedar per intentar apropar-me a la vora. Molla com estava i plena de mossegades a les cames, vaig aconseguir arribar a la vora i vaig poder sortir i escapar d'aquells éssers que volien retenir dins del riu.

Quan vaig ser fora, sense saber d'on havia tret la força per seguir endavant, vaig continuar caminant. Quan feia una llarga estona que caminava, vaig veure un arbre que m'era familiar, m'hi vaig apropar i era un cirerer carregat de les cireres més vermelles i grans que mai havia vist, vaig arrencar una branqueta i les vaig tastar, de cop els ulls se'm van posar com dues taronges , estaven plenes de cucs, les vaig escopir amb molt de fàstic i vaig seguir caminant, sabia que no em podia quedar allà on tot era estrany. Al cap de tres hores em va venir un mal de panxa terrible. Tot i aquell mal de panxa, no vaig parar fins que vaig arribar a un bosc que a simple vista semblava tranquil. Allà vaig descansar sota un arbre gegant. Em vaig endormiscar, quan de sobte vaig començar a escoltar uns sorolls, jo no sabia que eren ni d'on venien, però cada vegada els escoltava més fort, quan de sobte em va semblar veure entre els arbres, els animals més fantàstics que només surten a les pel·lícules de ciència ficció. Tot seguit un d'aquells animals em va voler pessigar, era com un ocell gegant que em va perseguir, jo vaig fugir “cames ajudeu-me” corria tant que les cames em tocaven el cul i vaig sentir una veueta dins el meu cap que em deia **“sempre ho fas tot malament”**, què he fet? , on estic ? perquè em passa tot això?. Mentre corria escapant i pensant tot això, vaig poder veure uns arbustos plens de punxes. Perquè no em veiessin i jo els pogués veure a ells, em vaig amagar entre aquells arbustos. Tot hi que estava plena de punxades i esgarrapades, em vaig poder salvar d'aquell ocell tant estrany. Un cop passat el perill vaig poder sortir d'aquell bosc màgic i tenebrós i vaig anar a parar a un gran prat verd. Al sortir d'allà després d'aquella foscor i, de sobte la llum del sol que brillava em va fer mal als ulls. Tant que gairebé no hi veia, i estava tant cansada que vaig voler descansar sota l'ombra d'un arbre que hi havia en aquell prat i em vaig adormir amb un son molt profund. Però la meva aventura no es va acabar aquí, quan jo ja pensava que tot s'havia acabat, vaig notar una picada, després una altra i una altra, picades per tot arreu, era un eixam de mosquits que em picava i no en podia escapar, i entre somnis vaig començar a plorar de dolor. De cop vaig notar com si algú m'acaricies la cara i el plor i el dolor se'm van passar.

Vaig obrir els ulls i em va semblar veure el meu avi que em consolava. Em va agafar de la mà i tots dos vam començar a caminar. Jo li vaig dir que necessitava oblidar tot allò i li vaig preguntar : Avi on estem ?

En aquest moment l'avi em va dir fluixet a l'orella, que estès tranquil·la que estava bé, i em va regalar un osset de peluix, petitet però molt bonic. I va afegir, guarda aquest osset per sempre, i quan ho necessitis l'abrades ben fort i notaràs tot el meu amor.

Jo li vaig respondre: Ho faré avi. El guardaré sempre. Aleshores tots dos agafats de la mà vam seguir caminant fins que es va començar a veure tot borrós i a continuació vaig veure una llum i després una forta claror, i a prop meu hi havia tota la meva família. Em vaig despertar i vaig pensar que tot allò que m'havia passat no era real, que havia estat un somni. De cop em vaig posar trista, però vaig veure que al meu costat hi havia l'osset màgic del somni. La tristesa se'n va anar i em vaig posar molt contenta, el vaig abraçar ben fort, i vaig notar l'amor del meu avi, i vaig sentir que per un moment m'havia pogut tornar a retrobar amb ell.

I mig món diu que si i l'altre mig diu que no, i aneu saber qui té raó, si el conte t'ha agradat dóna'l .per ben escoltat.

CACTUS